

Nicolet Steemers
Tweedracht

2015
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Hoofdstuk 1

Hoewel ze geen uniform dragen, zijn de agenten die voor de ingang van het appartementencomplex staan er twee uit het boekje: vrouw met paardenstaart en broekrok, man met stekeltjeshaar en geruit overhemd. Daadkrachtige gezichten, atletische gestalten. Ze komen naar me toe zodra ik de bus geparkeerd heb en uitgestapt ben. Ze stellen zich voor als rechercheur Timmers en rechercheur Golbach. Ben ik Lucy van Alphen?

‘Alstublieft,’ zeg ik, ‘vertel me niet dat er iets met mijn ouders is gebeurd.’

Rechercheur Timmers – de vrouw – raakt mijn arm even aan. ‘Wees gerust,’ zegt ze, ‘uw familie is ongedeerd, voor zover wij weten. Het gaat om iets anders. Vindt u het goed als we uw bus even bekijken?’

‘Waarom?’

‘Dat gaan we u zo vertellen.’ Hun gezichtsuitdrukking is neutraal.

‘Ga uw gang, dit is de openbare weg.’

Zwijgend lopen ze om de bus heen, waar, zo zie ik nu pas, iemand met de vinger in het stof op het achterportier heeft geschreven: ‘Ga nu snel naar Autowasserette.nl’.

‘En,’ zeg ik, mijn zenuwen naar de achtergrond drukkend, ‘is het wat? Rijdt 1 op 18 in de stad, is altijd van

een oud vrouwtje geweest, als een baby gekoesterd in haar garage. Een koopje.'

Golbach glimlacht. 'Grappenmaker van beroep zeker? We onderzoeken of dit de bus is die afgelopen vrijdag is gesignaleerd aan de Horstlindelaan.'

'Sorry? Horstlindelaan? Is dat op het Deppenbroek?'

'Niet bepaald', antwoordt hij. 'Het is de weg die achterlangs door de bossen loopt, tussen het universiteits-terrein en de noordkant van de stad.'

'Waar al die villa's staan.'

'Precies.'

'En daar zou mijn bus zijn?'

Onderzoekend kijkt hij me aan. 'Het gaat om een ernstige zaak. Misschien kunnen we er bij u binnen over praten?'

'Natuurlijk. Neem me niet kwalijk.'

Timmers wenkt haar collega. 'Hans. Kom even kijken.'

Hij loopt naar haar toe, drukt zijn neus naast de hare tegen de vervuilde ruit. Al meer dan zes jaar heb ik de bus en in al die tijd heb ik hem nog nooit schoongemaakt. Behalve stof, gruis, snoeppapiertjes, lege flessen, tandenstokers en verfrommelde snelwegkoffiebekers ligt er een opgedroogde plas verf achter de bijrijdersstoel. Ooit heeft de afstandsbediening gewerkt.

Timmers mompelt iets. Golbach knikt.

'Wilt u erin?' vraag ik, mijn sleutels uit mijn broekzak vissend.

‘Later misschien,’ zegt Golbach, ‘eerst moeten we praten.’

Terwijl we in de hal op de lift wachten verbreekt de vrouw de stilte. ‘En ik altijd maar denken dat dit een seniorenflat was.’

‘Dat is het ook’, antwoord ik. ‘Het is de reden dat ik hier ben gaan wonen. Ik hou van de rust van het park hierachter, geen knetterende motoren, nooit harde muziek.’

In de lift kijkt Golbach naar de verspringende cijfertjes boven de deur, Timmers kijkt naar mij. ‘Hoe wordt iemand cabaretier?’ houdt de vrouw het gesprek gaande. ‘U bent achter de coulissen begonnen, als ik me niet vergis?’

Dus ze weten al meer van me dan mijn naam. Dat hoeft niet per se te betekenen dat ze me hebben nagetrokken, ik verschijn tenslotte regelmatig in de regionale pers. ‘Klopt, ik ben theatertechnicus. Ik heb bij veel cabaretiers het licht en het geluid gedaan. Zelf op de planken staan, dat leek me ook wel wat.’

‘Maar daar moet je wel talent voor hebben’, zegt Timmers.

Golbach houdt zijn blik onafgebroken op het display boven de liftdeur gericht.

Op de vierde verdieping stappen we uit en we lopen over de galerij naar mijn appartement. Onder ons, in het park, trotseren twee vrouwen in joggingkleden de

zon. Hun paardenstaarten zwiepen op hun rug. Ik ken mensen die je binnenlaten in hun woonkamer, waar glanzendgepoetste meubelen in het gelid staan, boekenloze boekenkasten dienen om adequaat afgestofte beeldjes tentoon te stellen en waar zelfs geen tijdschrift rondslingert, en die het dan toch presteren om 'let niet op de troep' te zeggen.

Ik verplaats alle kranten en tijdschriften van de tafel naar de vensterbank, veeg pennen en andere losse rommel op een hoop en maak een uitnodigend gebaar naar de tafel. Zodra we tegenover elkaar zitten, haalt de vrouw een tablet uit haar tas. 'We willen graag weten waar u vorige week vrijdag tussen tien uur 's morgens en zes uur 's avonds bent geweest.'

'Wacht even. Waarom? Wat is er gebeurd?' Er verschijnt een tekst op de tablet. 'Wat staat daar?'

'Daar komen we zo op', antwoordt Golbach. 'Zou u eerst onze vraag willen beantwoorden?'

Ik kijk hem aan. Overweeg te informeren naar hun legitimatie, maar dat zou een vijandige indruk kunnen wekken. Vijandige mensen, zo weet iedereen die wel eens een misdaadserie ziet, brengen beduidend meer tijd door op een politiebureau dan mensen die meewerken.

'Van tien tot halftwaalf was ik bij Robs Fysiosport', antwoord ik. 'Dat zit achter de oude V&D. En na het douchen en omkleden heb ik een broodje gegeten bij

het pasgeopende eetcafé ertegenover, hoe heet het ook alweer? Misschien heb ik de kassabon nog wel. Wilt u dat ik die opzoek?’

‘Straks misschien’, zegt Golbach. ‘Wat deed u daarna?’ ‘Om één uur had ik afgesproken met mijn collega en omdat ik al aan de late kant was, ben ik gelijk doorgerezen naar Ophelia. Het theater dus. Maar kunt u me vertellen...’

‘Bent u daar de hele middag geweest?’

‘Van één uur tot een uur of halfzes. Denk ik. Ik heb het niet zo precies bijgehouden.’

‘Zijn er mensen die kunnen getuigen dat u daar al die tijd was?’

‘Harry’, zeg ik. ‘Harry Oosting, mijn collega. We hebben de hele middag samen gewerkt. Waar gaat dit in godsnaam over?’

‘Waar kunnen we hem bereiken?’

‘Hij is op vakantie.’ Mijn stem trilt. ‘Op Terschelling. Volgens mij zou hij vandaag terugkomen. Maar hij zal zijn mobiele telefoon wel bij zich hebben.’ Ik haal mijn telefoon uit mijn zak en geef hun zijn nummer. ‘E-mailadres? Willen jullie dat ook?’

De vrouw schudt haar hoofd. Ze tikt de informatie in op de tablet, onder een kop die uit hoofdletters bestaat. ‘Lucy van Alphen,’ lees ik, ‘31 jaar, theatertechnicus/cabaretier. Relatie tot het slachtoffer...’ Timmers kijkt op.

‘Wacht even,’ zeg ik, ‘wat staat daar over een slachtoffer?’

‘Zegt de naam Clarice Woltering u iets?’ vraagt Golbach.

Ik knipper met mijn ogen.

‘Voormalig psychologe bij het NMI, het Nederlands Meerlingen Instituut. Ze werkte daar in de tijd dat u en uw tweelingzus er als proefpersonen kwamen. Kende u haar?’

‘Eh... ja. Ik wist niet dat ze Clarice heette, vandaar dat ik de link niet zo snel legde, maar ze testte en begeleidde ons. Langedleden. Ik snap niet wat...’

‘Hebt u onlangs nog contact met haar gehad?’

‘Nee.’

‘We hebben redenen om aan te nemen dat dat wel het geval is.’

‘Hoe komt u daarbij? Heeft ze dat gezegd?’

‘Clarice Woltering zegt niet zo veel meer.’

Ik hou me vast aan de tafelrand. ‘Wat? Is ze...’

Golbach knikt. ‘Eergisteren is ze dood aangetroffen. Een misdrijf wordt niet uitgesloten.’

Zelfs als de politie in een opsporingsbericht spreekt van een in stukken gehakt lijk dat op de bodem van een kanaal is aangetroffen in een met stenen verzwaarde zak, luidt de eindfrase nog: ‘Een misdrijf wordt niet uitgesloten.’

Geschokt kijk ik hem aan. ‘Wat erg. Maar waarom

zou ik...'

'Goede vraag', zegt Timmers. 'Iemand heeft vrijdagmiddag uw busje voor haar deur gezien.'

'Nou ja, zeg. Ik ben daar niet geweest. Ik zei toch dat ik de hele middag aan het werk ben geweest? Hebt u enig idee hoeveel van die witte bussen er rondrijden?'

'Natuurlijk,' zegt Golbach, 'maar of ze allemaal een opblaasbare tulp aan de achteruitkijkspiegel hebben hangen, betwijfel ik.'

Ik open mijn mond en sluit hem weer.

'Praat vrijuit, mevrouw Van Alphen.'

'Het is niet te geloven', zeg ik. 'Wat is dit allemaal? Ik heb er niets mee te maken, en u begint over een onderzoek waar mijn zus en ik honderd jaar geleden aan mee hebben gedaan. Wie beweert mijn bus daar te hebben gezien?'

'Dat doet er even niet toe. U blijft erbij dat u daar vrijdag niet bent geweest?'

'Ik ben daar niet geweest.'

'Zijn er mensen die kunnen bevestigen dat u...'

'Mijn collega', zeg ik. 'Zoals ik al zei: mijn collega Harry Oosting kan het bevestigen. Jezus.' Ik slik. 'Hoe is ze gestorven?'

'Sorry, u begrijpt dat we dat soort details niet met u kunnen bespreken.'

Mijn mond voelt droog. 'Heeft diegene ook gezien wie er achter het stuur zat? Of is dat ook een detail dat niet

met mij besproken kan worden?’ Ik sta op, kijk naar de chercheurs – die stoïcijns terugkijken – en ga weer zitten. ‘Is dit het gedeelte waarin ik moet zeggen dat ik een advocaat wil? Luister, ik heb mevrouw Woltering al minstens vijftien jaar niet meer gezien. Wat zeg ik? Zeventien jaar. Mijn zus en ik waren tieners toen we voor het laatst naar het NMI zijn geweest.’

‘Dus u hebt onlangs geen contact gehad met Clarice Woltering?’

‘Nee!’

‘Hoelang heeft ze u en uw zus indertijd behandeld?’

‘We werden niet behandeld, we werden voor wetenschappelijke doeleinden op het gebied van erfelijkheid geobserveerd. We waren proefpersonen. Net als heel veel andere tweelingen.’

De vrouwelijke onderzoeker legt even een hand op mijn onderarm. ‘Rustig maar. Misschien is er een logische verklaring voor de aanwezigheid van uw busje. Ik bedoel maar: voor hetzelfde geld was u bij haar buurman op bezoek. Of had u uw bus aan iemand uitgeleend.’ Ze glimlacht. ‘Is dat misschien een mogelijkheid?’

Ik schud mijn hoofd.

‘Leent u hem überhaupt weleens uit?’

‘Dat gebeurt wel, maar afgelopen vrijdag niet. Hij heeft, voor zover ik weet, de hele middag in de parkeergarage gestaan.’

‘Aan wie leent u hem zoal uit?’

‘Luister, hij heeft vrijdag...’

‘Op andere dagen, bedoel ik’, zegt Timmers.

‘Mijn collega Harry rijdt er regelmatig in. Maar hij was vrijdagmiddag samen met mij aan het werk in het theater. En verder heeft Danielle, mijn tweelingzus, hem weleens gebruikt.’

Timmers typt. ‘Danielle. Van Alphen? Of is ze getrouwd en heeft ze de naam van een eventuele partner aangenomen?’

‘Ongetrouwd.’

‘Wat is haar adres?’

‘... Dat weet ik niet.’

De rechercheur fronst haar wenkbrauwen. ‘U weet niet waar uw tweelingzus woont?’

‘Ze zit ofwel bij mijn ouders of ergens aan de Wethouder Nijhuisstraat. Daar zou ze een flat huren. Ik denk dat ze er nog niet aan toe is gekomen adreswijzigingen te sturen.’

‘Dat is apart,’ grinnikt Timmers, ‘een tweeling die te druk is om haar andere helft op de hoogte te houden. Meestal zijn tweelingen enorm op elkaar gericht. Hoe komt het dat dat in jullie geval niet zo is?’

Wat verwacht ze? Dat ik uitvoerig ga uitleggen waarom Danielle en ik elkaar niet huilend in de armen vallen als we elkaar een tijdje niet hebben gezien? Veel mensen gaan ervan uit dat eeneiige tweelingen een continue stroom van telepathisch contact met elkaar in stand